

Arrest

nr. 348 661 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat M. NDIKUMASABO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit Rumonge, Hutu te zijn, is volgens haar verklaringen op 18 april 2026 België binnengekomen.

Op diezelfde dag dient verzoekende partij aan de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in nadat haar de toegang tot het grondgebied werd geweigerd wegens het ontbreken van geldige binnenkomstdocumenten.

Verzoekende partij voert aan dat zij in 1994 naar Denemarken vluchtte en er de vluchtelingenstatus verkreeg, doch dat deze status werd ingetrokken na een veroordeling tot een gevangenisstraf. Na haar gedwongen terugkeer naar Burundi stelt zij te zijn gearresteerd en mishandeld door de autoriteiten wegens vermeende banden met de groepering Red Tabara, waarna zij het land verliet uit vrees voor verdere vervolging.

Zij verblijft sinds haar aankomst in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel.

Op 13 mei 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Rumonge (Burundi) en hebt de Burundese nationaliteit. U bent Hutu.

Uw vader was lid van de oppositiepartij PALIPEHUTU. Hierdoor werden uw vader en uw broers vermoord. Omwille van deze problemen vluchtte u in 1994 naar Denemarken waar u om internationale bescherming verzocht en de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Rond 2019 werd u gearresteerd in Denemarken op verdenking van betrokkenheid bij drugshandel nadat was gebleken dat u telefonisch contact had gehad met een vriend die betrapt werd met drugs op de Deens-Duitse grens. U werd zonder bewijs en zonder dat u toegang had tot een advocaat veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Deze straf werd in beroep bevestigd.

U verbleef vierenhalf jaar in de gevangenis en vervolgens anderhalf jaar in een gesloten centrum in Denemarken. Nadien werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken door de Deense asielautoriteiten en werd u gedwongen gerepatriëerd naar Burundi.

Zo'n twee à drie maanden voor uw vertrek uit Burundi was u in het vluchtelingenkamp nabij Gatumba op zoek naar werk. U werd er aangesproken door J., een oude klasgenoot van u, en een onbekende man. Zij vertelden u dat ze actief waren voor de Burundese groepering Red Tabara in Congo en dat ze veel leden aan het rekruteren waren. Ze hadden interesse in u. Jullie spraken af om elkaar de volgende dag opnieuw te ontmoeten om verder te praten over Red Tabara.

Zo'n dertig à zestig minuten later werd u benaderd door leden van de militaire politie die u vragen stelden over J. en zijn vriend. U werd meegenomen naar het kantoor van de inlichtingendienst (Documentation) in Bujumbura en met geweld ondervraagd over J., zijn vriend en Red Tabara. Toen de ondervragers dachten dat u dood was, lieten ze u achter op een onbekende plaats.

U werd wakker in het ziekenhuis waar uw vriendin A. u vertelde dat de militaire politie nog steeds naar u op zoek was en dat het niet veilig was in het ziekenhuis. U dook vijf à zeven dagen onder in het huis van A. waarna u legaal met uw eigen paspoort per bus van Burundi naar Tanzania reisde op 14 april 2026.

U verbleef ongeveer één week in Tanzania waarna u via Dar Es Salaam en Istanboel (Turkije) naar België reisde waar u aankwam op 18 april 2026. U bleek bij nazicht door de grenspolitie in België te reizen met een Burundees paspoort en een Deense verblijfskaart die bij controle geseind bleek voor inbeslagname. U was aldus niet meer in het bezit van een visumvervangend document. U bleek evenmin in het bezit van enig ander Schengenvisum om de Schengenzone te betreden en bleek daarnaast ook niet te voldoen aan andere binnenkomstvoorwaarden. Zo kon u geen documenten voorleggen ter staving van uw reismotieven en beschikte u over onvoldoende financiële middelen. U werd derhalve toegang tot het grondgebied geweigerd. U diende nog diezelfde dag in de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in. U verblijft sinds uw aankomst in het gesloten centrum Caricole in Steenokkerzeel.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u uw Burundees paspoort neer, uitgereikt op 12 februari 2026 en geldig tot 12 februari 2036; uw Burundese identiteitskaart; uw (in beslag genomen) Deense verblijfskaart en twee instapkaarten van uw reis van Dar Es Salaam naar Istanboel en van Istanboel naar Brussel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Daar waar u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt dat u kampt met geheugenproblemen, verschillende vormen van fysieke pijn zoals hoofdpijn en buikpijn, slaapproblemen en problemen met uw bloeddruk en hierbij aangeeft dat deze het gevolg zijn van een trauma ten gevolge uw problemen (detentie) in Burundi (CGVS, p. 2 en 3), dient er opgemerkt te worden dat u tot op heden geen medisch(e) attest(en) neerlegt waaruit enig trauma in uw hoofde blijkt, laat staan dat u ingevolge hiervan aan

geheugenproblemen of andere gezondheidsproblemen zou lijden of niet in staat zou zijn om tijdens uw persoonlijke onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Er dient dan ook aangenomen te worden dat u wel degelijk in staat was/bent om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U erkende dit zelf ook op de DVZ. Het is trouwens in deze opmerkelijk dat u op de DVZ geen gewag maakte van deze problemen wanneer u gevraagd werd naar aandachtspunten tijdens het onderhoud (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” ingevuld bij de DVZ). Voorts formuleerden u noch uw advocaat die u bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud door het CGVS en verliep dit persoonlijk onderhoud - op één enkel moment na, toen u meer in detail gevraagd werd naar uw veroordeling in Denemarken en verklaarde (hoofd)pijn te hebben, maar vervolgens toch aangaf te kunnen doorgaan met het onderhoud (CGVS, p. 17) - op een normale manier en konden hieruit geen problemen worden afgeleid. Bovendien stelde u op het einde van dit onderhoud alle vragen begrepen te hebben en formuleerde u geen bijkomende bemerkingen in dit verband (CGVS, p. 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U diende uw verzoek om internationale bescherming slechts in nadat u de toegang tot het grondgebied geweigerd werd. U bood zich namelijk aan op 18 april 2026 op de luchthaven van Zaventem komende van Istanboel, in het bezit van uw Burundees paspoort in combinatie met een Deense verblijfkaart. Deze laatste stond echter geseind ter inbeslagname waardoor u niet aan de voorwaarden voldeed om feitelijke toegang tot het grondgebied te verkrijgen. Initieel gaf u tijdens een gesprek met de grenspolitie aan dat u niet van plan was in België te blijven maar dat u naar Denemarken wilde doorreizen, alwaar u uw zaken terug in orde wilde brengen. Door vervolgens, nadat u de toegang tot het grondgebied werd geweigerd, internationale bescherming aan te vragen, beoogde u wel degelijk een langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied, wat haaks staat op uw eerdere verklaringen. Er werd u een beslissing tot vasthouding betekend teneinde een eventuele teruggrijping naar uw land van herkomst mogelijk te maken. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde bij een terugkeer naar Burundi te vrezen vermoord te worden, opgesloten te worden in de gevangenis of opnieuw mishandeld te worden zoals u eerder reeds overkwam (CGVS, p. 19; verklaring DVZ, vraag 33; DVZ, vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.4). U brengt deze vrees in verband met uw toevallige contacten met twee leden van Red Tabara, een organisatie waarvoor u sympathie hebt en graag actief was bij geworden (CGVS, p. 8 ev.). Aan deze door u aangehaalde vrees kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door meerdere tekortkomingen en incoherenties in uw verklaringen over het tijdskader waarin de door u voorgehouden gebeurtenissen plaatsvonden.

Doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u in gesprek kwam met twee leden van Red Tabara in Gatumba ongeveer twee à drie maanden voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 12). U situeerde uw vertrek uit Burundi zowel op de DVZ als op het CGVS in april 2026 (verklaring DVZ, vraag 33 en CGVS, p. 16), wat impliceert dat dit gesprek plaatsvond rond januari of februari 2026. Kort daarna stelde u tijdens uw onderhoud dat dit gesprek plaatsvond in december 2025, toen de grens tussen Congo en Burundi werd/was gesloten (CGVS, p. 12), een viertal maanden dus voor uw vertrek uit het land. Daarnaast stelde u vijf à zeven dagen voor uw vertrek uit Burundi het ziekenhuis verlaten te hebben (CGVS, p. 16). Dit impliceert dat uw detentie en hospitalisatie samen meerdere maanden moeten geduurd hebben. Hoewel u niet kon aangeven hoelang u precies werd vastgehouden en gehospitaliseerd — wat op zich reeds opmerkelijk is (cf. infra) —, liet u in uw opeenvolgende verklaringen zowel op het CGVS als op de DVZ herhaaldelijk uitschijnen dat uw detentie “niet lang” duurde, waarmee u eerder leek te doelen op uren, hoogstens enkele dagen, en dat uw hospitalisatie slechts “enkele dagen” of iets in die grootorde in beslag nam (CGVS, p. 12 en 14; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een dergelijk hiaat in de tijdsaanduiding van uw problemen sterft tot nadenken en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze feiten. Verwacht mag worden dat u dergelijke kerngebeurtenissen die een duidelijke en ingrijpende impact hadden

op uw leven beter en correcter in de tijd kan situeren. Dat u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS aangaf moeite te hebben om data te onthouden (CGVS, p. 2), doet hier geenszins afbreuk aan.

Aansluitend hierbij is het trouwens ook vreemd dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde op 12 april 2026 uit Burundi vertrokken te zijn en vervolgens ongeveer één week in Tanzania te hebben verbleven (CGVS, p. 16), alvorens via Turkije door te reizen naar België, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde op 15 of 16 april 2026 Burundi verlaten te hebben en slechts één dag in Tanzania te hebben verbleven vooraleer met het vliegtuig richting Istanboel vertrokken te zijn (verklaring DVZ, vraag 33). Ook dit zet aan tot twijfel.

Ten tweede komt de geloofwaardigheid van uw problemen volledig onder druk te staan door de vele vaagheden, tekortkomingen en incoherenties in uw relaas.

Betreffende uw contact met de leden van Red Tabara en uw interesse voor deze groepering legde u de volgende ongeloofwaardige verklaringen af:

- U bleek de namen van de personen van RED Tabara die u aanspraken niet te kennen. U bleek van slechts één van hen de voornaam te kennen, J. of Jo.[hierna J.] (CGVS, p. 12).*
- Het is opmerkelijk dat leden van Red Tabara u zomaar openlijk in het bijzijn van anderen aanspraken en één van hen na een gesprek van amper dertig minuten tot één uur reeds zou vertellen dat hij een Red Tabara rebel is in Congo en veel mensen ronselt voor Red Tabara (CGVS, p. 12 tem 14). Het is een vreemde gang van zaken dat er niet voorzichtiger werd omgesprongen gezien Red Tabara door de Burundese autoriteiten wordt beschouwd als een terroristische of destabiliserende groepering die een ernstige veiligheidsdreiging voor het land vormt en tegen wiens vermeende sympathisanten en leden dan ook zeer repressief wordt opgetreden.*
- U kan niet duiden wat deze twee Red Tabara leden dan zeiden waardoor u zoveel interesse begon te krijgen dat u effectief het besluit nam om zo kort na uw terugkeer in Burundi lid te worden van deze gewapende rebellenbeweging. Dat deze J. u herkende van school, oude verhalen van toen oprakelde en u vertelde dat ze met Red Tabara actief waren in Congo (CGVS, p. 13), kan maar bezwaarlijk overtuigen. Dat u zag dat de situatie in Burundi niet zo goed is en u het mogelijk achtte de regering in Burundi te veranderen om de problemen van de bevolking aan te pakken (CGVS, p. 8 en 13), vormt een erg algemene uitleg die weinig inzicht biedt in uw persoonlijke beweegredenen. Van iemand die beweert bewust een engagement te willen aangaan binnen een gewapende rebellenbeweging, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij uitgebreider en concreter kan toelichten welke overtuigingen, gebeurtenissen of persoonlijke ervaringen hem daartoe hebben aangezet. Dat u hierover slechts oppervlakkige en weinig uitgewerkte verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde intenties. U bleek in het verleden – buiten het helpen van uw vader in een wel zeer ver verleden – ook nooit politiek actief te zijn geweest. U had voor deze ontmoeting met deze twee leden van Red Tabara ook niets gedaan of er zelfs maar over nagedacht om politiek actief te worden in Burundi (CGVS, p. 13). U bleek ook niets meer over deze organisatie Red Tabara te weten (CGVS, p. 13). U vertoont hiermee geen interesse om er meer over te weten te komen, wat toch verwacht zou mogen worden voor iemand die een dergelijk engagement wenst aan te gaan. Dat u omwille van wat er gebeurde de kans miste om bij Red Tabara te gaan en hun doelstellingen beter te begrijpen, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 12).*

Betreffende uw aanhouding en detentie legde u de volgende ongeloofwaardige verklaringen af:

- U spreekt zich tegen in uw opeenvolgende verklaringen over wat de militaire politie u vroeg toen ze u een eerste keer aanspraken. U stelde aanvankelijk dat de soldaten, toen ze u onderschepten, vroegen wie die mensen waren die zeiden dat ze morgen zouden terugkomen, waarop u hen antwoordde dat u dit niet wist en dat als zij tot de volgende dag wacht hielden, zij dit te weten zouden komen (CGVS, p. 11). Hieruit kan op zijn minst afgeleid worden dat ze, toen ze u aanspraken, reeds wisten dat u door hen (onder wie J.) verteld werd dat ze de volgende dag zouden terugkomen. U later tijdens uw onderhoud gevraagd hoe deze soldaten wisten dat u de volgende dag had afgesproken met J., stelde u dat ze dit helemaal niet wisten en dat dit een afspraak betrof tussen u en J. alleen (CGVS, p. 14). Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover afgelegd waarbij u had aangegeven dat ze dit wisten en u hierover ook aanspraken en opnieuw gepolst hoe deze soldaten dan wisten dat ze de volgende dag zouden terugkomen, stelde u dat deze soldaten deze afspraak die de volgende dag zou plaatsvinden te weten kwamen doordat u hen zelf vertelde dat ze de volgende dag zouden terugkomen*

(CGVS, p. 14). Dit staat volledig haaks op uw eerdere verklaringen en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- U kan niet duiden hoelang u vastgehouden werd in het centrum van de inlichtingendienst (Documentation) in Bujumbura en deed hiernaar ook later geen navraag in het ziekenhuis, door er bijvoorbeeld te polsen wanneer u was binnengebracht, wat toch zou kunnen verwacht worden. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u geen tijd had om hiernaar in het ziekenhuis te informeren omdat toen u wakker werd u te horen kreeg van mensen dat u gezocht werd en het daarom gevaarlijk was voor u om nog langer daar in het ziekenhuis te blijven, kan uw nalaten niet rechtvaardigen (CGVS, p. 14 en 15).
- Uw onwetendheid is des te opvallend aangezien u evenmin juist weet hoe u vanuit dit gebouw van de inlichtingendienst in het ziekenhuis Prince Charles terecht bent gekomen. U stelt in dit verband dat deze soldaten u buiten hadden gegooid omdat ze dachten dat u dood was en dat mensen u daar hebben gezien en naar het ziekenhuis hebben gebracht. U kunt echter niet aangeven waar u precies voor dood werd achtergelaten, wie u daar precies heeft aangetroffen, noch op welke wijze u vervolgens naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS, p. 14 en 15). Ook hier deed u nadien geen navraag naar (CGVS, p. 15). Uw gebrek aan belangstelling voor dit alles komt de geloofwaardigheid van uw relaas uiteraard evenmin ten goede. Verwacht kan worden dat u ernstige inspanningen leverde om hierover meer details te bekomen.

Betreffende uw ziekenhuisopname legde u de volgende ongeloofwaardige verklaringen af:

- U kan ook hier niet duiden hoelang u juist in het ziekenhuis lag. U gaf aanvankelijk op de DVZ aan een paar dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens leek u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te onderschrijven door te kennen te geven niet te weten hoeveel dagen u in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p. 14), maar uiteindelijk stelde u niet te weten hoelang u in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 15). U deed ook hier geen navraag naar, wat zeer vreemd is aangezien uw vriendin A. bij u was.
- Ofschoon u stelde dat u in het ziekenhuis van uw vriendin A. vernam dat u nog steeds gezocht werd door de militaire politie en dit nadat deze achterhaalde dat u toch niet dood was, kan u ook hier geen verdere toelichting bij geven. Hoe deze militaire politie te weten was gekomen dat u nog leefde en hoe A. wist dat u opnieuw door hen werd gezocht, was u allemaal totaal onbekend (CGVS, p. 15). Uw onwetendheid is ook hier heel opvallend, zeker gelet op de vaststelling dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog enige tijd bij A. verbleef en daardoor ruimschoots de tijd had hiernaar te informeren. De vaststelling dat u over uw problemen met de autoriteiten zo weinig kan vertellen, hoewel het hier gaat om de kern van uw vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

U legt daarnaast ook niet het minste bewijs voor van uw ziekenhuisopname of van de problemen die u kende. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas tevens op de helling.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan de door u aangehaalde problemen met de Burundese autoriteiten in de periode 2025-2026 niet het minste geloof gehecht kan worden.

Dit wordt trouwens bevestigd doordat u in de periode waarin u uw problemen met de militaire politie en de inlichtingendienst (Documentation) situeerde probleemloos een paspoort, uitgereikt op 12 februari 2026, kon krijgen dat u bovendien zelf ging aanvragen en ophalen en dat u op legale wijze en zonder enige problemen het land kon verlaten (CGVS, p. 6 en 16).

Wat, ten derde, de redenen betreft waarom u in 1994 naar Denemarken vluchtte en daar uiteindelijk erkend werd als vluchteling, met name de moord door het toenmalige Burundese regime op uw vader die lid was van Palipehutu en op uw broers – u situeerde dit tijdens de (burger)oorlog (na de moord op) Ndayaye –, dient te worden opgemerkt dat u na uw gedwongen repatriëring naar Burundi door de Deense autoriteiten die daarvoor uw vluchtelingenstatus hadden ingetrokken (CGVS, p. 9 en 20), geen problemen in dit verband aanhaalde. U heeft voor de periode na uw terugkeer nergens aangegeven dat u problemen had omwille van de politieke activiteiten van uw vader of gebeurtenissen van vóór 1994. U koppelt hier ook geen actuele

vrees aan. Dit gegeven is dan ook onvoldoende om er anno 2026 een nood aan internationale bescherming in uw hoofde uit af te leiden.

Wat, ten vierde, de behandeling van Burundese staatsburgers door hun nationale autoriteiten na een verblijf in België betreft, blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Burundi: Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays van 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays_2 of op <https://www.cgra.be/fr>) dat voor een Burundese staatsburger een louter verblijf in of doorreis door België, zelfs als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat dit in geval van terugkeer naar Burundi leidt tot een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezen die uit België terugkeren niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk verbeterd zijn. De recente verkiezingen in juni 2025 hebben geen nieuwe spanningen veroorzaakt en de uitzetting van de directeur van Enabel Burundi in september 2025 blijft een geïsoleerd incident.

Wat het verblijf in België betreft, is er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie waaruit blijkt dat er bij terugkeer naar Burundi problemen kunnen optreden louter en alleen op deze grond.

Betreffende de kennis die de Burundese autoriteiten kunnen hebben van de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen in België, inclusief het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat hoewel de Burundese diaspora in zekere mate in het oog wordt gehouden, dit toezicht zich vooral richt op opposanten en critici van de Burundese regering. Via haar lokale agenten in België houdt de Service national de renseignement (SNR) de Burundese diaspora in het oog om eventuele externe bedreigingen te identificeren.

Meer specifiek, aangaande het feit dat de Burundese autoriteiten “kennis” kunnen hebben van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten door hun ambassade of leden van de diaspora hierover kunnen worden geïnformeerd maar er wordt niet verduidelijkt op welke manier deze informatie zou worden verspreid. Voorts blijkt uit voormelde informatie dat bij organisatie van een terugkeer, noch de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch de International Organization for Migration (IOM) aan de betrokken ambassades meedelen dat personen die naar hun land worden gerepatriëerd al dan niet om internationale bescherming hebben verzocht.

Uit bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat het niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten, zowel via hun surveillancesysteem in België als in Burundi, automatisch in het bezit zijn van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name over het al dan niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Verder dient te worden vastgesteld dat volgens cijfers die in de objectieve informatie worden weergegeven, 41 Burundese staatsburgers tussen 2018 en juli 2025 bijstand hebben gevraagd aan de Belgische autoriteiten om hun vrijwillige terugkeer te organiseren en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor kozen om vrijwillig vanuit België naar hun land terug te keren en gedurende zes maanden na hun terugkeer werden opgevolgd, tot nu toe geen enkel probleem hebben ondervonden.

De Belgische veiligheidsdiensten zijn bovendien van oordeel dat het bestaan van een beleid van systematische intimidatie, arrestatie of toezicht jegens Burundezen die vanuit België terugkeren “hoogst onwaarschijnlijk” is, al kan niet worden uitgesloten dat sommige onder hen sporadisch met een dergelijke situatie worden geconfronteerd.

Tevens blijkt dat alle gecontacteerde bronnen ontkennend hebben geantwoord op de vraag van CEDOCA of ze kennis hebben van concrete gevallen van personen die problemen met de Burundese autoriteiten hebben ondervonden na hun verblijf in België en/of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verder maakt geen enkel recent internationaal rapport over de mensenrechten in Burundi, noch enige andere bron melding van gevallen van Burundese staatsburgers die naar Burundi terugvloegen vanuit België of een ander westers land en die bij aankomst problemen zou hebben ondervonden louter omdat zij in het buitenland verbleven en/of er om internationale bescherming verzochten. Weliswaar maken enkele bronnen gewag van een Burundese staatsburger die om privéredenen vrijwillig naar zijn land terugkeerde vanuit

Zweden en bij aankomst op de luchthaven van Bujumbura in september 2025 werd aangehouden, maar de beschikbare informatie toont dat betrokkene zich tijdens een tussenlanding kritisch had uitgelaten over de Burundese autoriteiten. Er wordt geen enkel verband gelegd met het verblijf van betrokkene in Zweden of het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven werd door de Belgische diplomatieke bron die in april 2024 en in september 2025 werd gecontacteerd, bevestigd dat er thans frequent heen- en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundezen, waarvan sommige een beschermingsstatus in België genieten of de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Dezelfde diplomatieke bron meldt ook dat verschillende opposanten die na de evenementen van 2015 naar België waren gevlucht, teruggekeerd zijn naar Burundi en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Op basis van de beschikbare informatie stelt het CGVS bijgevolg vast dat niet kan worden geconcludeerd dat elke Burundese staatsburger die naar Burundi terugkeert vanuit België nadat hij er om internationale bescherming heeft verzocht, een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Burundese autoriteiten louter op basis van het verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Dit neemt niet weg dat, onder sommige omstandigheden, naar gelang het individueel profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees gegrond kan zijn. Dit dient individueel te worden beoordeeld en het is aan de verzoeker om concreet de gegrondheid van zijn of haar vrees wegens een verblijf in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België aan te tonen.

U heeft dit, gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven waardoor uit niets blijkt dat u in de negatieve belangstelling van de Burundese autoriteiten zou staan, in casu niet aangetoond.

Wat tot slot de veiligheidssituatie in Burundi betreft, blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Burundi : Situation sécuritaire van 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_situation_securitaire_20251217.pdf of op <https://www.cgira.be/fr>) dat verschillende bronnen in de nasleep van de parlementsverkiezingen van juni 2025 melding maken van “het verdwijnen van het institutioneel pluralisme” ten gunste van een “éénpartijstelsel” of “een soort staatspartij op alle niveaus”.

Volgens Human Rights Watch (HRW) vonden de verkiezingen plaats “in een context waarin de vrijheid van meningsuiting en de politieke ruimte zwaar werden beperkt”. De voornaamste oppositieleiders werden van de verkiezingen uitgesloten. De regerende partij, de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), behaalde alle zetels in het Lagerhuis.

Tijdens de aanloop naar de verkiezingen en op de verkiezingsdag zelf hebben de Imbonerakure, in samenwerking met de veiligheidsdiensten, zich schuldig gemaakt aan talrijke schendingen tegen personen die als tegenstanders van de regeringspartij werden beschouwd.

Onafhankelijke media blijven gewelddaden tegen militanten van het Congrès national pour la liberté (CNL) en sommige andere oppositiepartijen documenteren.

Het maatschappelijk middenveld en de media opereren nog steeds binnen een strikt kader en onder verscherpt toezicht. Er worden nog steeds gewelddaden tegen mensenrechtenactivisten en journalisten geregistreerd.

Burundese NGO's benadrukken dat het conflict in de Democratische republiek Congo (DRC) door de autoriteiten als voorwendsel wordt gebruikt om het toezicht en de repressie van personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen te verscherpen.

De geraadpleegde bronnen melden nog steeds dat talrijke lijken in de openbare ruimte worden gevonden. Vaak vertonen de lichamen sporen van geweld en worden ze door de lokale autoriteiten zonder onderzoek begraven. Hoewel de motieven voor deze moorden vaak onduidelijk blijven, gaat het volgens de Ligue Itaka bij deze verdwijningen en moorden om repressieve maatregelen van overheidsactoren om de controle over de bevolking te versterken. SOS Médias Burundi schrijft verschillende moorden toe aan persoonlijke afrekeningen of een vorm van volksgerechtigheid.

Het aantal incidenten dat door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) werd geregistreerd, in het bijzonder geweld tegen burgers, nam licht toe in 2024. Deze trend zette zich verder in de eerste helft van 2025, in de aanloop naar de verkiezingen. Vanaf juli 2025 was er opnieuw sprake van een

daling van het aantal incidenten. De Ligue Itoka meldt echter een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED, zonder altijd een onderscheid te maken tussen slachtoffers van gemeenrechtelijke feiten en andere slachtoffers.

Verder is Cibitoke, volgens gegevens van ACLED, de provincie die de afgelopen jaren het meest getroffen werd door het geweld. In deze provincie werden zowel het hoogste aantal geweldincidenten (24 %) als het hoogste aantal slachtoffers (59 %) geregistreerd. Cibitoke grenst aan de DRC in het noordwesten van het land en omvat een deel van het Kibira-woud, een bolwerk van gewapende groeperingen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

In dit deel van het land vonden in 2025 gewapende, en soms bijzonder bloedige, confrontaties plaats tussen het Burundese leger en Rwandofone gewapende groeperingen. Naast deze gewapende confrontaties, waarvan het aantal zeer beperkt blijft en die strikt beperkt zijn tot de grensgebieden, werden er sinds begin 2024 geen invallen of aanvallen van rebellen op Burundees grondgebied gedocumenteerd.

Uit voormelde informatie blijkt dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren volgend op de crisis van 2015.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de situatie in Burundi niet overeenkomt met een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, alsook uw eerdere verblijfsstatus in Denemarken en uw reis op 18 april 2026 van Dar Es Salaam naar Istanboel en verder naar België staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 39/2, 48/3, 48/4, 48/9, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert aan dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zij stelt vooreerst dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen bijzondere procedurele noden aanwezig zijn. Volgens verzoekende partij had haar kwetsbare situatie, haar verblijf in een gesloten centrum, haar taalproblemen, haar psychologische toestand en haar eerdere detentie in Denemarken de aandacht van de bevoegde diensten moeten trekken. Zij voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met deze elementen tijdens de behandeling van haar verzoek.

Verder betoogt verzoekende partij dat verweerder de regels inzake de bewijslast en bewijswaardering heeft miskend. Zij wijst erop dat in asielzaken geen bijzondere bewijsregeling geldt en dat haar verklaringen in hun geheel moeten worden beoordeeld, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden.

2.3. Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreft, voert verzoekende partij aan dat deze niet wezenlijk zijn en voornamelijk betrekking hebben op tijdsaanduidingen en details. Zij stelt dat haar verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen, haar vertrek uit Burundi en haar contacten met leden van Red Tabara voldoende coherent zijn wanneer zij in hun context worden geplaatst.

Verzoekende partij betwist eveneens de vaststelling dat haar relaas omtrent de rekruteringspoging door Red Tabara ongeloofwaardig zou zijn. Zij verduidelijkt dat zij één van de betrokken personen reeds sinds haar schooltijd kende en dat het vertrouwen tussen hen daardoor snel tot stand kwam. Volgens haar heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden met de lokale gebruiken inzake naamgeving en met de politieke context waarin de feiten zich hebben voorgedaan.

Daarnaast voert verzoekende partij aan dat verweerder ten onrechte twijfelt aan haar arrestatie, detentie en mishandeling door de inlichtingendienst. Zij stelt dat van een slachtoffer van dergelijke gebeurtenissen niet kan worden verwacht dat zij zich alle details nauwkeurig herinnert. De door verweerder aangehaalde onduidelijkheden zouden dan ook onvoldoende zijn om haar relaas ongeloofwaardig te achten.

Ook de motieven met betrekking tot haar ziekenhuisopname worden betwist. Verzoekende partij voert aan dat eventuele verschillen in haar verklaringen over de duur van haar hospitalisatie gering zijn en verklaarbaar zijn door het tijdsverloop en haar psychische toestand.

Ten slotte betoogt verzoekende partij dat verweerder ten onrechte vraagtekens plaatst bij de wijze waarop zij haar Burundese paspoort heeft verkregen. Zij wijst erop dat documenten in Burundi via tussenpersonen en door middel van corruptie kunnen worden verkregen, hetgeen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud ook heeft toegelicht.

2.4. Op grond van het voorgaande verzoekt verzoekende partij de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Subsidiair vraagt zij de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Bijzondere procedurele noden

4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Daar waar u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt dat u kampt met geheugenproblemen, verschillende vormen van fysieke pijn zoals hoofdpijn en buikpijn, slaapproblemen en problemen met uw bloeddruk en hierbij aangeeft dat deze het gevolg zijn van een trauma ten gevolge uw problemen (detentie) in Burundi (CGVS, p. 2 en 3), dient er opgemerkt te worden dat u tot op heden geen medisch(e) attest(en) neerlegt waaruit enig trauma in uw hoofde blijkt, laat staan dat u ingevolge hiervan aan geheugenproblemen of andere gezondheidsproblemen zou lijden of niet in staat zou zijn om tijdens uw

persoonlijke onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Er dient dan ook aangenomen te worden dat u wel degelijk in staat was/bent om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U erkende dit zelf ook op de DVZ. Het is trouwens in deze opmerkelijk dat u op de DVZ geen gewag maakte van deze problemen wanneer u gevraagd werd naar aandachtspunten tijdens het onderhoud (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” ingevuld bij de DVZ). Voorts formuleerden u noch uw advocaat die u bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud door het CGVS en verliep dit persoonlijk onderhoud - op één enkel moment na, toen u meer in detail gevraagd werd naar uw veroordeling in Denemarken en verklaarde (hoofd)pijn te hebben, maar vervolgens toch aangaf te kunnen doorgaan met het onderhoud (CGVS, p. 17) - op een normale manier en konden hieruit geen problemen worden afgeleid. Bovendien stelde u op het einde van dit onderhoud alle vragen begrepen te hebben en formuleerde u geen bijkomende bemerkingen in dit verband (CGVS, p. 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift gaat de verzoekende partij niet concreet in op bovenvermelde elementen. Zij wijst op haar veroordeling in Denemarken, het gegeven dat ze de taal niet spreekt en daarom ook geen medische en psychologische opvang verkregen heeft en dat het persoonlijk onderhoud meer dan vier uur geduurd heeft.

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor het profiel van verzoekende partij. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er kan van de verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die haar ertoe hebben gebracht Burundi te verlaten en die haar thans verhinderen ernaar terug te keren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Swahili en haar advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven. Verzoekende partij was aan het einde van haar persoonlijk onderhoud van mening dat zij alles had kunnen vertellen wat zij wou vertellen en dat het interview goed verlopen was. Zij bevestigde tevens alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 19). Met de algemene kritiek dat persoonlijk onderhoud langer geduurd heeft dan vier uur, toont verzoekende partij niet aan dat zij als gevolg van hiervan niet in de mogelijkheid was om volledige en precieze verklaringen af te leggen in het kader van haar beschermingsaanvraag. Er liggen geen medische of psychologische stukken voor waaruit dit kan blijken. Waar Daarenboven heeft verzoekende partij, of haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om naar behoren te worden gehoord naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming. Voorts laat de verzoekende partij bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar veroordeling en uitvoering van haar gevangenisstraf in Denemarken haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat ze niet kan communiceren met haar sociaal assistent om beroep te doen op medische en psychologische hulp, toont ze niet aan dat ze niet via de hulp van een tolk of bijstand van haar advocaat met haar sociaal assistent zou kunnen overleggen om beroep te doen op medische en psychologische hulp. Bovendien maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk waarom ze geen beroep zou kunnen doen op de centrumarts, indien dit nodig zou zijn zijn.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij

vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst, Burundi, in 2026 opnieuw verlaten heeft naar aanleiding van problemen met de autoriteiten omwille van toevallige contacten met twee leden van Red Tabara, een organisatie waarvoor de verzoekende partij sympathie heeft en graag actief was bij geworden. De verzoekende partij verklaart dat zij door de autoriteiten in de gevangenis opgesloten werd alwaar ze mishandeld werd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.3. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar Burundees paspoort neer, uitgereikt op 12 februari 2026 en geldig tot 12 februari 2036; haar Burundese identiteitskaart; haar (in beslag genomen) Deense verblijfskaart en twee instapkaarten van haar reis van Dar Es Salaam naar Istanboel en van Istanboel naar Brussel.

Haar paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op identiteitsgegevens die niet betwist worden. Haar inbeslaggenomen Deense verblijfskaart heeft betrekking op haar verblijfssituatie in Denemarken, hetgeen evenmin betwist worden. De reisroute van de verzoekende partij wordt evenmin betwist.

Gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.4. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over het tijds kader waarin de door haar voorgehouden gebeurtenissen plaatsvonden. Door in het verzoekschrift te wijzen op een misverstand en aan te geven dat zij niet verklaard heeft gedurende een dergelijke lange periode te zijn vastgehouden, gaat de verzoekende partij voorbij aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt gezegd. De verzoekende partij heeft inderdaad niet verklaard dat zij gedurende een lange periode werd vastgehouden, doch heeft zij inconsistente verklaringen afgelegd over haar vasthouding door de Burundese autoriteiten nadat zij werd opgepakt omdat ze met leden van Red Tabara gesproken had. Het betoog in het verzoekschrift vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. De verwerende partij kan aldus worden bijgetreden waar zij dienaangaande in de bestreden beslissing op het volgende wijst: *"Doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u in gesprek kwam met twee leden van Red Tabara in Gatumba ongeveer twee à drie maanden voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 12). U situeerde uw vertrek uit Burundi zowel op de DVZ als op het CGVS in april 2026 (verklaring DVZ, vraag 33 en CGVS, p. 16), wat impliceert dat dit gesprek plaatsvond rond januari of februari 2026. Kort daarna stelde u tijdens uw onderhoud dat dit gesprek plaatsvond in december 2025, toen de grens tussen Congo en Burundi werd/was gesloten (CGVS, p. 12), een viertal maanden dus voor uw vertrek uit het land. Daarnaast stelde u vijf à zeven dagen voor uw vertrek uit Burundi het ziekenhuis verlaten te hebben (CGVS, p. 16). Dit impliceert dat uw detentie en hospitalisatie samen meerdere maanden moeten geduurd hebben. Hoewel u niet kon aangeven hoelang u precies werd vastgehouden en gehospitaliseerd — wat op zich reeds opmerkelijk is (cf. infra) —, liet u in uw opeenvolgende verklaringen zowel op het CGVS als op de DVZ herhaaldelijk uitschijnen dat uw detentie "niet lang" duurde, waarmee u eerder leek te doelen op uren, hoogstens enkele dagen, en dat uw hospitalisatie slechts "enkele dagen" of iets in die grootorde in beslag nam (CGVS, p. 12 en 14; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een dergelijk hiaat in de tijds aanduiding van uw problemen sterft tot nadenken en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze feiten. Verwacht mag worden dat u dergelijke kerngebeurtenissen die een duidelijke en ingrijpende impact hadden op uw leven beter en correcter in de tijd kan situeren. Dat u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS aangaf moeite te hebben om data te onthouden (CGVS, p. 2), doet hier geenszins afbreuk aan. Aansluitend hierbij is het trouwens ook vreemd dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde op 12 april 2026 uit Burundi vertrokken te zijn en vervolgens ongeveer één week in Tanzania te hebben verbleven (CGVS, p. 16), alvorens via Turkije door te reizen naar België, terwijl u op de Dienst Vreemdelingen zaken nog stelde op 15 of 16 april 2026 Burundi verlaten te hebben en slechts één dag in Tanzania te hebben verbleven vooraleer met het vliegtuig richting Istanboel vertrokken te zijn (verklaring DVZ, vraag 33). Ook dit zet aan tot twijfel."*

Verder wordt het vastgesteld dat uit de voorliggende landeninformatie blijkt dat de Red Tabara door de Burundese autoriteiten wordt beschouwd als een terroristische of destabiliserende groepering die een ernstige veiligheidsdreiging voor het land vormt en tegen wiens vermeende sympathisanten en leden dan ook zeer repressief wordt opgetreden, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij. Bijgevolg merkt de

verwerende partij terdege op dat *“Het is opmerkelijk dat leden van Red Tabara u zomaar openlijk in het bijzijn van anderen aanspraken en één van hen na een gesprek van amper dertig minuten tot één uur reeds zou vertellen dat hij een Red Tabara rebel is in Congo en veel mensen ronselt voor Red Tabara (CGVS, p. 12 tem 14).”* Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat J. hem kende van vroeger, en dat ze contact verloren hadden, doet geen afbreuk aan hetgeen de verwerende partij uiteenzet. Immers hebben ze jarenlang geen contact gehad, en kon J. ook niet weten waar de verzoekende partij heden aan leunde. Bovendien werd de verzoekende partij in het bijzijn van anderen aangesproken, die door de leden van Red Tabara niet gekend waren. Voorts motiveert de verwerende partij op goede gronden dat: *“U kan niet duiden wat deze twee Red Tabara leden dan zeiden waardoor u zoveel interesse begon te krijgen dat u effectief het besluit nam om zo kort na uw terugkeer in Burundi lid te worden van deze gewapende rebellenbeweging. Dat deze J. u herkende van school, oude verhalen van toen oprakelde en u vertelde dat ze met Red Tabara actief waren in Congo (CGVS, p. 13), kan maar bezwaarlijk overtuigen. Dat u zag dat de situatie in Burundi niet zo goed is en u het mogelijk achtte de regering in Burundi te veranderen om de problemen van de bevolking aan te pakken (CGVS, p. 8 en 13), vormt een erg algemene uitleg die weinig inzicht biedt in uw persoonlijke beweegredenen. Van iemand die beweert bewust een engagement te willen aangaan binnen een gewapende rebellenbeweging, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij uitgebreider en concreter kan toelichten welke overtuigingen, gebeurtenissen of persoonlijke ervaringen hem daartoe hebben aangezet. Dat u hierover slechts oppervlakkige en weinig uitgewerkte verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweemde intenties. U bleek in het verleden – buiten het helpen van uw vader in een wel zeer ver verleden – ook nooit politiek actief te zijn geweest. U had voor deze ontmoeting met deze twee leden van Red Tabara ook niets gedaan of er zelfs maar over nagedacht om politiek actief te worden in Burundi (CGVS, p. 13). U bleek ook niets meer over deze organisatie Red Tabara te weten (CGVS, p. 13). U vertoont hiermee geen interesse om er meer over te weten te komen, wat toch verwacht zou mogen worden voor iemand die een dergelijk engagement wenst aan te gaan. Dat u omwille van wat er gebeurde de kans miste om bij Red Tabara te gaan en hun doelstellingen beter te begrijpen, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 12).”* Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat zij een politiek systeem wenst dat de mensenrechten respecteert en andere waarden van politiek bestuur naar voren schuift, blijft dit nog zeer algemeen. Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor nooit aangehaald dat ze een politiek systeem wenst dat de mensenrechten respecteert.

Vervolgens dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij niet alleen tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijds kader waarin de voorgehouden gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de rekruteringspoging door de Red Tabara en weinig doorleefde verklaringen over haar interesse in de Red Tabara, maar ook vage en weinig coherente verklaringen over haar detentie en ziekenhuisopname, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

- *U spreekt zich tegen in uw opeenvolgende verklaringen over wat de militaire politie u vroeg toen ze u een eerste keer aanspraken. U stelde aanvankelijk dat de soldaten, toen ze u onderschepten, vroegen wie die mensen waren die zeiden dat ze morgen zouden terugkomen, waarop u hen antwoordde dat u dit niet wist en dat als zij tot de volgende dag wacht hielden, zij dit te weten zouden komen (CGVS, p. 11). Hieruit kan op zijn minst afgeleid worden dat ze, toen ze u aanspraken, reeds wisten dat u door hen (onder wie J.) verteld werd dat ze de volgende dag zouden terugkomen. U later tijdens uw onderhoud gevraagd hoe deze soldaten wisten dat u de volgende dag had afgesproken met J., stelde u dat ze dit helemaal niet wisten en dat dit een afspraak betrof tussen u en J. alleen (CGVS, p. 14). Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover afgelegd waarbij u had aangegeven dat ze dit wisten en u hierover ook aanspraken en opnieuw gepolst hoe deze soldaten dan wisten dat ze de volgende dag zouden terugkomen, stelde u dat deze soldaten deze afspraak die de volgende dag zou plaatsvinden te weten kwamen doordat u hen zelf vertelde dat ze de volgende dag zouden terugkomen (CGVS, p. 14). Dit staat volledig haaks op uw eerdere verklaringen en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*
- *U kan niet duiden hoelang u vastgehouden werd in het centrum van de inlichtingendienst (Documentation) in Bujumbura en deed hiernaar ook later geen navraag in het ziekenhuis, door er bijvoorbeeld te polsen wanneer u was binnengebracht, wat toch zou kunnen verwacht worden. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u geen tijd had om hiernaar in het ziekenhuis te informeren omdat toen u wakker werd u te horen kreeg van mensen dat u gezocht werd en het daarom gevaarlijk was voor u om nog langer daar in het ziekenhuis te blijven, kan uw nalaten niet rechtvaardigen (CGVS, p. 14 en 15).*
- *Uw onwetendheid is des te opvallend aangezien u evenmin juist weet hoe u vanuit dit gebouw van de inlichtingendienst in het ziekenhuis Prince Charles terecht bent gekomen. U stelt in dit verband dat deze soldaten u buiten hadden gegoooid omdat ze dachten dat u dood was en dat mensen u daar hebben gezien en naar het ziekenhuis hebben gebracht. U kunt echter niet aangeven waar u precies voor dood werd achtergelaten, wie u daar precies heeft aangetroffen, noch op welke wijze u vervolgens naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS, p. 14 en 15). Ook hier deed u nadien geen navraag naar (CGVS,*

p. 15). Uw gebrek aan belangstelling voor dit alles komt de geloofwaardigheid van uw relaas uiteraard evenmin ten goede. Verwacht kan worden dat u ernstige inspanningen leverde om hierover meer details te bekomen.

Betreffende uw ziekenhuisopname legde u de volgende ongeloofwaardige verklaringen af:

- U kan ook hier niet duiden hoelang u juist in het ziekenhuis lag. U gaf aanvankelijk op de DVZ aan een paardagen in het ziekenhuis gelegen te hebben (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens leek u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te onderschrijven door te kennen te geven niet te weten hoeveel dagen u in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p. 14), maar uiteindelijk stelde u niet te weten hoelang u in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 15). U deed ook hier geen navraag naar, wat zeer vreemd is aangezien uw vriendin A. bij u was.
- Ofschoon u stelde dat u in het ziekenhuis van uw vriendin A. vernam dat u nog steeds gezocht werd door de militaire politie en dit nadat deze achterhaalde dat u toch niet dood was, kan u ook hier geen verdere toelichting bij geven. Hoe deze militaire politie te weten was gekomen dat u nog leefde en hoe A. wist dat u opnieuw door hen werd gezocht, was u allemaal totaal onbekend (CGVS, p. 15). Uw onwetendheid is ook hier heel opvallend, zeker gelet op de vaststelling dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog enige tijd bij A. verbleef en daardoor ruimschoots de tijd had hiernaar te informeren. De vaststelling dat u over uw problemen met de autoriteiten zo weinig kan vertellen, hoewel het hier gaat om de kern van uw vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

U legt daarnaast ook niet het minste bewijs voor van uw ziekenhuisopname of van de problemen die u kende. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas tevens op de helling.”

De verzoekende partij beperkt zich er in haar verzoekschrift in wezen toe haar eerdere vage verklaringen over haar detentie en ziekenhuisopname te herhalen en de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden te minimaliseren, waarmee zij geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing hieromtrent. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij in de periode waarin ze haar problemen met de militaire politie en de inlichtingendienst (Documentation) situeerde probleemloos een paspoort, uitgereikt op 12 februari 2026, kon krijgen. In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift heeft ze zelf het paspoort aangevraagd en opgehaald. Ze heeft geen gebruik gemaakt van tussenpersonen, zoals ze in het verzoekschrift lijkt te suggereren. Uit een de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel dat ze bijstand gekregen heeft van een zekere “Ji.”, doch is zelf naar de immigratiediensten gegaan, heeft ze pasfoto afgegeven en vingerafdrukken laten nemen. “Ji.” heeft haar enkel geholpen om de wachtrij voorbij te steken (NPO, p. 4-5). Ook heeft ze op legale wijze en zonder enige problemen het land verlaten (NPO, p. 6 en 16).

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dit volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.5. Voorts kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat: “Wat, ten derde, de redenen betreft waarom u in 1994 naar Denemarken vluchtte en daar uiteindelijk erkend werd als vluchteling, met name de moord door het toenmalige Burundese regime op uw vader die lid was van Palipehutu en op uw broers – u situeerde dit tijdens de (burger)oorlog (na de moord op) Ndadaye –, dient te worden opgemerkt dat u na uw gedwongen repatriëring naar Burundi door de Deense autoriteiten die daarvoor uw vluchtelingenstatus hadden ingetrokken (CGVS, p. 9 en 20), geen problemen in dit verband aanhaalde. U heeft voor de periode na uw terugkeer nergens aangegeven dat u problemen had omwille van de politieke activiteiten van uw vader of gebeurtenissen van vóór 1994. U koppelt hier ook geen actuele vrees aan. Dit gegeven is dan ook

onvoldoende om er anno 2026 een nood aan internationale bescherming in uw hoofde uit af te leiden.” De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Aldus liggen er *in casu* goede redenen voor de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat de verzoekende partij niet opnieuw vervolgd zal worden omwille van het toenmalig profiel van haar vader en broers.

5.6. Ter terechtzitting betwist de verzoekende partij dat een veilige terugkeer naar haar land van herkomst in haar geval mogelijk is na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service national de renseignement* (hierna: SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een *“intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires”* in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk

zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van Red Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

Er ligt geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voor waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezers die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de online activiteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezers kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om "*high profile returnees*" te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een *laissez-passer* wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezen die in 2022 uit Servië zijn gerepatriëerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze

arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatriëerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,

- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

Zoals *supra* is uiteengezet, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij heden problemen heeft met de Burundese autoriteiten omwille van het gegeven dat zij door leden van Red Tabara zou aangesproken zijn geweest of omwille van het profiel van haar vader destijds, en tot op heden om die reden door de autoriteiten zou worden gezocht. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen inzake de Red Tabara en het gegeven dat uit haar verklaringen blijkt dat zij bij haar terugkeer naar Burundi in oktober 2025 vanuit Denemarken geen noemenswaardige problemen ondervonden heeft, kan niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten staat, of bij terugkeer naar Burundi zou staan, omwille van het profiel en de activiteiten van haar vader in de jaren negentig. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt wel dat ze bij terugkeer vanuit Denemarken op de luchthaven van Bujumbura ondervraagd werd door de politie, doch blijkt dat ze hierna tot het Burundese grondgebied werd toegelaten, dat ze zich vrij mocht verplaatsen en geen problemen met de Burundese autoriteiten ondervonden heeft. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekende partij, die tot de hutu etnie behoort, in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken.

De verzoekende partij brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. In zoverre de verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in de maanden voorafgaand aan haar vertrek uit Burundi zou hebben gekend.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus *“Burundi: Situation sécuritaire”* van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde

gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar verzoekschrift op algemene en summiere wijze te stellen dat de veiligheidssituatie in Burundi heel zorgwekkend en volatiel blijft, weerlegt verzoekende partij geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. De verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij die een ander licht vermag te werpen op voorgaande analyse en conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Burundi.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Swahili machtig is. De verwerende partij heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De verwerende partij heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

9. Waar verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de verwerende partij tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS